

vosti (jež ovšem se na úrok uloží) nebo v cenných papírech a podle toho se zaříditi.

Zákon nezná ustanovení, že když se zástava *zhodnotí*, má věřitel příslušný přebytek dlužníku vrátit a žádá-li to tedy stěžovatelka, žádá to protizákonně, t. j. proti § 457 obč. zák. Naopak ale má zákon předpis, že když se zástava *zhodnotí*, musí dlužník zástavu v jistých případech doplniti (§ 458 obč. zák.). To odpovídá úplně povaze věci, neboť zhodnotí-li se zástava, neděje se dlužníku žádná újma, vždyť až svou povinnost splní, bude mu zástava vrácena; znehodnotí-li se však, děje se věřiteli újma, že není se svým nárokem už kryt, a tak by se dalo v opačném případě, kdyby totiž moučné půjčky klesly pod kurs, v jehož výši složeny byly, uvažovati, zda není stěžovatelka povinna jistotu doplniti, což by odpovídalo § 6 cit. zák., podle něhož má jistota stále míti výši soudem určenou.

Také § 56 odst. 1. c. ř. s. stanoví, že cenné papíry čítají se podle kursu, jež mají v den složení a § 62 odst. 2 téhož řádu, že nestačuje-li složená jistota, může druhá strana žádati za její doplnění, kdežto ani zde není předpisu, že skládce může žádati za vrácení části cenných papírů, když kurs jejich stoupl, čímž správnost hořejšího výkladu předpisu občanského zákona potvrzena.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 23. srpna 1927 č. j. R I 520/27. A. H—k.

I když žádost za rozluhu podle § 16 rozl. zák. pro nedostatek souhlasu odpůrcova právoplatně zamítnuta, může býti souhlas ten kdykoli platně udělen a možno pak žádost zamítnutou obnoviti.

Nejvyšší soud souhlasná rozhodnutí nižších stolic, které žádost za rozluhu podle § 16 rozl. zák. pro nedostatek odpůrcova souhlasu zamítly, zrušil a prvému soudu uložil, aby pomina užitý důvod zamítací po případném doplnění řízení znova rozhodl, a to z těchto důvodů:

Nejvyšší soud sice neúchylně setrvává na stanovisku, že souhlas s rozlukou podle § 16 zák. rozl. může dán býti platně teprv po podání žádosti, nejvýše v ní nebo současně s ní, a že tedy souhlas předem na př. již při dobrovolném rozvodu udělený stranu neváže a soudu pro vyslovení rozluky nestačí, avšak zde jde o případ zcela jiný, na nějž tento skutkový stav nedopadá.

Dobrovolný rozvod vysloven usnesením ze dne 4. června 1925, na to podala A. P. dne 9. června 1926 pod Nc IV 109/26 návrh na rozlukou podle § 15 zák. rozl. Tato žádost však byla usnesením ze dne 18. srpna 1926 zamítnuta a žadatelka odkázána na žalobu z důvodu, že odpůrce nesouhlasí, načež ona podala žalobu o rozlukou dne 5. září 1926, o níž jednáno dne 7. ledna 1927, kde žalovaný výslovně prohlásil, že s rozlukou rozvedeného manželství souhlasí a připojuje se k návrhu odpůrkyně pod Nc IV 109/26 podanému, načež ona vzala žalobu bezpodmínečně zpět.

Jest to tedy jednání zákonu neodpovídající, když nyní obnovené žádosti její souhlas odpírá. Na tento odpor nelze zřetele bráti, protože souhlas platně už před tím podané žádosti udělen, čímž hořejšímu přísnému stanovisku vyhověno. Výslovně byl udělen souhlas se žádostí Nc IV 109/26 a byla navrhovatelka tedy oprávněna, tuto žádost nyní dále na základě daného souhlasu postihovati, čemuž nevadí, že to činí formou žádosti nové.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 16. srpna 1927 č. j. R I 719/27-1. A. H—k.

Trestní nález, kterým bylo vysloveno, že podle § 104 tr. zák. a § 9 zákona z 3. července 1924 č. 178 Sb. zák. a nař. prohlašuje se dar za propadlý ve prospěch státu, jest exekučním titulem podle § 1 č. 9. ex. ř.

Česká finanč. prokuratura jménem čsl. státu jako strany vymáhající žádala podle trestního rozsudku kr. s. v L. z 22. prosince 1925 Tk 1781/25, podle něhož povinná strana má zaplatiti vymáhající straně částku 510.517 Kč rukou společnou a nerozdílnou jako dar prohlášený za propadlý ve prospěch státu, za povolení mobilární exekuce proti třem povinným A., B., C. kterou okr. s. v L. povolil.

Z povinných stěžoval si B. do tohoto povolení a uvedl ve své stížnosti, že v zmíněném rozsudku nebylo vysloveno, že B. má solidárně s druhými odsouzenými zaplatiti státu 510.517 Kč pod exekucí, nýbrž bylo jediné vysloveno, že dar 510.517 Kč prohlašuje se za propadlý ve prospěch státu. Podle takovéhoho nálezu nemůže však býti povolena exekuce ani podle č. 8 ani podle č. 9. v § 1 ex. ř. Takovýto nález má toliko význam zjištění, neobsahuje však povinnosti k plnění. Dále nejsou tu v nálezu takovém náležitosti § 7 ex. ř.

Rekursní s. stížnosti vyhověl a návrh vymáhající strany za